ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ

Ὁ στρατὸς ἐβάδιζε νησιτικὸς καὶ μουσκεμένος.

Ἡ ἐπιμελητεία ἦταν ἡμέρες μακρυὰ καὶ κατὰ συνέπειαν ἐντελῶς περιττὴ γιὰ τὸ προελαῦνον στράτευμα. Κ' ἔτσι οἱ στρατιῶτες ἔτρωγαν κραμπολάχανα, καλαμπόκια ἀπὸ τὶς καλαμποκιὲς καί... Τούρκους!...

Οἱ στρατιῶτες τρῶγαν καλαμπόκια νὰ χορτάσουν.

Οἱ χωρικοί, ὅπως κ' ἄλλοτε εἴπαμε, μαντάλωναν τὰ σπίτια τους καὶ δὲν μᾶς ἔδιναν οὔτε ἕναν κόμπο νερό.

Ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις αὐτὰς περιστάσεις φτάσαμε στὸ χωριὸ Τσοπάνιστα καὶ στὸ πὸ κάτω αὐτοῦ εὐρισκόμενον χωριουδάκι Ὀρμάνι. Οἱ συνταγματάρχαι καὶ οἱ μέραρχοι ἐγκατασταθῆκαν στὴν Τσοπάνιστα καὶ ἡμεῖς στὸ Ὀρμάνι.

Ὡς κατάλυμα μᾶς ἐδόθη τὸ σπίτι μιᾶς Μπάμπως, ἡ ὁποία εἶχε δυὸ κορίτσια, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα ἦταν παραλυτικό! Τὸ γερὸ κορίτσι τὄκρυψε ἡ γρηὰ μέσα στὰ πελώρια ἐκεῖνα κοφίνια, στὰ ὁποῖα ἐναποθηκεύουν οἱ χωρικοὶ τὶς «φόκες»—ὅπως λένε τὰ κοτσάνια τῶν καλαμποκιῶν. Τὸ παραλυτικὸ τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα, ὅπου ἔσκοιζε νύχτα καὶ μέρα ἀπελπιστικά:

— Ὤχ, λελὲ μάϊκο! Ὤ, λελὲ μάϊκο!...

Ἡ «μάϊκο», ἡ μάνα της, εἶχε ἁμπαρωθῆ μέσα στὴν κάμαρή της καὶ δὲν μᾶς ἔδινε ὄχι μονάχα τροφὴ ἐπὶ πληρωμῇ, μὰ οὔτε σταλαγματιὰ νερὸ νὰ πιοῦμε. Κ' ἐνῶ δρκζοταν ὅτι τίποτε τὸ φαγώσιμο δὲν ὑπῆρχε στὸ σπίτι, ἐν τούτοις ὅμως πάντα ἕνα τσουκάλι μὲ φασόλια ἔβραζε γιῶμα-βράδυ στὴ φωτιὰ καὶ κάθε πρωί, ὁ ὑποδεκανεὺς Σταυρόπουλος ἄκουγε λαλήματα κοκκόρων στὸ σπίτι.

Παρ' ὅλα ὅμως τὰ λαλήματα αὐτὰ καὶ τὶς ἀλεκτοροφωνές, οὔτε φτερὸ πουλιοῦ δὲν φαινόταν πουθενά.

— Τί διάβολο συμβαίνει! ἀναρωτιδμαστε.

— Βρέ, μήπως λαλάει ἡ... γρηά!

Κάναμε τότε ἔρευνα παντοῦ, προσφέραμε χρήματα στὴ γρηὰ Μπάμπω, μὰ δὲν κατορθώσαμε τίποτε.

Ἔτσι τὸ μυστήριο ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη μυστήριο. Ἐπὶ πλέον ἀκούγαμε τὴ νύχτα κάτι παράξενους λυγμοὺς ἀνθρώπινους κάτω στὴν αὐλή.

— Σίγουρα κοκορίζει ἡ γρηά! ἔλεγε ὁ λοχίας.

***

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ στρατιώτης Κων. Παπαχρήστου, ποὺ γύριζε ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἔψαχνε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πεθαμένος ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀνεκάλυψε καὶ διελεύκανε ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μυστήρια.

Ἡ γρηά, κάθε βράδυ, ἐκοιμόταν σ' ἕνα τεράστιο σεντοῦκι, τοῦ ὁποίου τὸ σκέπασμα ἦτο κινητό. Τὸ σεντοῦκι αὐτὸ τὸ εἶχε γεμᾶτο μὲ φασόλια, ποὺ τὰ φύλαγε σὰν θησαυρό.

Ἔγινε ἀμέσως συμβούλιο μεταξύ μας καὶ τὸ ζεῦγος Σταυροπούλου—Παπαχρήστου ἀνέλαβε νὰ βάλη στὸ χέρι τὰ φασόλια. Πῶς τὸ πετύχανε αὐτό; Δὲν ξέρω. Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι τὴν ἄλλη ἡμέρα μᾶς παρουσιάσανε μιὰ πιατέλα γεμάτη φασόλια, τὰ ὁποῖα δὲν εἴχαν μὲν διόλου λάδι, εἶχαν ὅμως κόκκινο πιπέρι ἄφθονο.

Τὴν ἄλλη μέρα μᾶς ἔφεραν πάλι φασολάδα, ἀφθονότερη τὴν φορὰ αὐτή. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα. Ἦταν μάλιστα τόσο ἄφθονη ἡ φασολάδα τὴν ἡμέρα αὐτή, ὥστε μοῖράσαμε ἀρκετὰ πιάτα καὶ στ' ἄλλα καταλύματα.

Ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ θαύματα στὴν Ἑλλάδα διαρκοῦν τρεῖς ἡμέρες καὶ τὸ πὸ μεγάλο τέσσερες, ἡμεῖς τὴν τετάρτη ἐμάθαμε τὸ μυστικὸ τῆς φασολαδοπλημμύρας.

Ἡ γρηὰ κοιμόταν ἀπάνω.

Κάθε βράδυ, μόλις κοιμόταν ἡ γρηά, πεσμένη βαρειὰ ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν στενοχώρια τῆς ἡμέρας, ὁ Παπαχρήστου, ὁ Σταυρόπουλος κ' ἄλλοι τρεῖς στρατιῶτες, ἔμπαιναν κρυφὰ στὴν κάμαρή της, ἔπιαναν σιγὰ καὶ προσεκτικὰ τὸ σκέπασμα τῆς ἀπέραντης κασέλλας, τὸ ἀνασήκωναν μαζὺ μὲ τὴν γρηὰ καὶ κλεφτολόγαγαν τὰ φασόλια της!

Στὴν ἀρχὴ ἀπὸ φόβο μὴν ξυπνήση ἡ γρηά, ἄρπαξαν λίνα φασόλια. Τὴν ἄλλη μέρα πῆραν περισσότερα καὶ τὴν τρίτη γέμισαν ἑφτὰ πηλίκια, ποὺ φτάναν γιὰ νὰ χορτάσουν δυὸ δημοιρίες!

Κ' ἡ γρηὰ κοιμόταν ἥσυχη ἐπάνω στὸ θησαυρό της, χωρὶς νὰ μυρίζεται τὴν κλεψιά.

***

Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἐξακολούθησε ὅσο ἔμεινε ὁ στρατὸς στὴν Τσοπάνιστα.

Ἂν ἀνεκαλύφθη ὅμως ὁ θησαυρὸς τῶν φασολιῶν, ἡ ὄρνιθες κ' οἱ πετεινοὶ ἔμειναν μυστήριο. Μάταια ψάχναμε νὰ βροῦμε ποῦ ἦσαν κρυμμένοι. Ἐπίσης δὲν μάθαμε ποτὲ τίποτα καὶ γιὰ τοὺς νυκτερινοὺς λυγμοὺς καὶ τοὺς βόγγους ποὺ ἀκούγονταν στὴν στοιχειωμένη αὐλή.

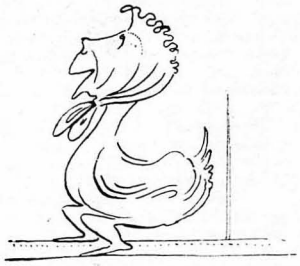

— Μωρὲ νὰ μὴν λαλάη ἡ γρηά

Στὸ τέλος τὸ βάλαμε πεῖσμα. Ἔπρεπε νὰ βροῦμε ποῦ εἶχε τρυπώσει ἡ γρηὰ τὶς κόττες.

Ἐκαλέσαμε λοιπὸν ἀμέσως εἰδικούς... ὀρνιθολόγους στρατιῶτες, χωροφύλακας καὶ ἐνωμοτάρχας τῆς στρατονομίας. Μὰ κανένας δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ αὐτὰ τὰ ἐξωτικὰ πουλερικά, ποὺ ἡ φωνές τους μὲν καὶ τὰ κακαρίσματά τους ἀκουγόντουσαν καθαρὰ κα ξάστερα, τὰ σώματά τους ὅμως ἦσαν ἀόρατα, ἀνύπαρκτα καὶ φαντάσματα ὀρνίθων!...

Ὁ ὑποδεκανεὺς Σταυρόπουλος ἐπήγαινε σιγὰ-σιγά

Μερικοὶ ἔλεγαν πὼς τὰ πουλερικὰ ἦσαν τρυπωμένα κάτω ἀπὸ τὸ τζάκι, στὴν κρύπτη ποὺ ἔχουν πολλὰ σπίτια στὰ Μακεδονικὰ χωριά, γιὰ τὸν φόβο τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων.

Ἄλλοι πάλιν ἐπέμεναν πὼς θὰ τὰ εἶχε τρυπώσει ἡ γρηὰ ἐπάνω στὸ ταβάνι καὶ ἄλλοι ὅτι τὰ εἶχε κρεμάσει... στὰ φουστάνια της!...

Μολαταῦτα ἡ ὄρνιθες τῆς Στάρας-Μπάμπως ἀπὸ τὸ Ὀρμάνι, ἔμειναν μυστήριο γιὰ τὴν ἱστορία!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι τὰ φείδια, ἰδίως τῶν ζωολογικῶν κήπων, μποροῦν νὰ μείνουν νηστικὰ ἐπὶ μεγάλο χρονικὸ διάστημα. Στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τῶν Παρισίων μιὰ ἔχιδνα ἔμεινε νηστικὴ δεκαπέντε μῆνες καὶ ἕνας κροταλίας ἐπὶ εἴκοσι ἕξη μῆνες δὲν ἔφαγε τίποτε.

Ὁ φυσιοδίφης Βαγιὰν ἀναφέρει ὅτι ἕνας πύθων ἔμεινε νηστικὸς εἴκοσι ἐννιὰ μῆνες!

Ἕνας ἄλλος φυσιοδίφης ἀναφέρει ὅτι γνώρισε στὴ Μαγαδασκάρη δυὸ φείδια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα ἔμεινε ἐντελῶς νηστικὸ τρία χρόνια καὶ τὸ ἄλλο ἀπέθανε ὕστερα ἀπὸ νηστεία... τεσσάρων ἐτῶν!

Ἕνας μεγάλος φολιδωτὸς πύθων, ὁ ὁποῖος εἰσήχθη τὸ 1899 στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τῶν Παρισίων, ἐπὶ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ λάβη ὁποιαδήποτε τροφή. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ὅμως τὸ ἀρχικό του βάρος ἐλαττώθηκε σημαντικὰ καὶ δὲν τοῦ ἀπόμειναν παρὰ τὰ κόκκαλα καὶ τὸ δέρμα.

Τέλος τὸ δέρμα του ἔπαθε ἀπὸ γάγγραινα καὶ τέλος ἀπέθανε, ἀφοῦ ἐνήστευσε ἑκουσίως ἐπὶ δυὸ ἔτη, πέντε μῆνες καὶ τρεῖς ἡμέρες.

Γενικῶς ἔχει παρατηρηθῆ ἀπὸ τοὺς φυσιοδίφας ὅτι τὰ φείδια τότε μόνον ἀποθνήσκοιν ἀπὸ τὴν πεῖνα, ὅταν χάσουν τὸ ἰσὸ βάρος τους.

Μυστήριον διὰ τὴν ἱστορίαν!